

ποιος νὰ τὴν ἀνακαλύψει μὲ δική του ἀλαζονικὴ προσπάθεια. Μία δύναμη ποὺ μόνο αὐτοαποκαλύπτεται.

Ζοῦσα ἓνα εἶδος ἔκστασης, ἓνα εἶδος πνευματικῆς μέθης, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχω χάσει τίς αἰσθήσεις μου καὶ τὴν ἐπαφή μου μὲ τὸν ὕλικὸ κόσμο. Μία νηφάλια μέθη, ὅπως τὴν χαρακτηρίζουν πολλοὶ ἀσκητὲς στὰ συγγράμματά τους. Λὲς καὶ τράβηξε κάποιος ἓνα πέπλο ἀπὸ τὸν νοῦ μου, ἀπὸ τὴ ψυχὴ μου καὶ ἄρχισα νὰ ζῶ στὸν ἴδιο κόσμο μὲν, ἀλλὰ σὲ ὀλόκληρο τὸν κόσμο, ἐνῶ πρῶτα ζοῦσα σὲ ἓνα μέρος του. Φανταστεῖτε ἓνα κουφὸ ποὺ ξαφνικὰ ἀρχίζει καὶ ἀκούει. Στὸν ἴδιο κόσμο ζοῦσε πρὶν, ἀλλὰ χωρὶς ἤχους. Τώρα καὶ ἀκούει. Φανταστεῖτε ἓναν τυφλὸ ποὺ ἀρχίζει καὶ βλέπει. Ὁ ἴδιος κόσμος τώρα ἔχει καὶ εἰκόνες καὶ χρώματα. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἄγώ, στὸν ἴδιο κόσμο ζοῦσα, μόνο ποὺ τώρα ἐπιπλέον ἐνιωθα τὸν Θεό. Καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸν πολλὰ, βαθειά, σημαντικὰ καὶ ὁμορφα πράγματα. Ἦμουν ξαφνικὰ μέτοχος καὶ τοῦ ὕλικου καὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Φαντάζομαι ὅτι κάπως ἔτσι θὰ ἦταν παλιὰ οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ στὸν παράδεισο θὰ ἦταν καλύτερα, γιατί, ὅπως λέει ἡ Ἁγία Γραφή, ἔβλεπαν καὶ ἄκουγαν καὶ συνομιλοῦσαν μὲ τὸν Θεό. Θὰ μπορούσαμε νὰ λέμε πολλά.

Τί νὰ πρωτοθαυμάσει κανεὶς σ' αὐτὴ τὴ περίπτωσή! Τὴν παρρησία ποὺ εἶχε στὸν Θεό; Κάθισε μὲ μία μικρὴ προσευχή! Πῶς συγκίνησε ἔτσι τὸν Θεό! Τί νὰ πρωτοθαυμάσει

κανεὶς! Τὸν Ἅγιο νὰ θαυμάσει ἢ τὸν Θεό; Τὴν παρρησία τοῦ ἀνθρώπου νὰ θαυμάσει ἢ τὴν συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ; Γιὰ τί μέγεθος συγκατάβασης μιλάμε τώρα! Πῶς ὁ Θεὸς καταδέχεται καὶ συγκαταβαίνει τόσο πολὺ στὸν ἄνθρωπο! Νομίζω ὅτι τὰ μεγέθη συντρίβουν τὴν λογικὴ. Τὴν τόσο μικρόψυχη καὶ φτηνὴ λογικὴ μας ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήσει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος εἶναι ἓνα θαυμαστὸ πρᾶμα. Ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι τὸ ὄντως θαῦμα. Ἡ ἀγάπη τῶν ἁγίων εἶναι πέλαιος ἀτελείωτος, θάλασσα ταπεινώσεως, φωτιὰ θαυμαστή. Ὅμως ἂν συγκρίνουμε τὴν ἀγάπη τῶν ἁγίων μὲ τὸν Θεό, εἶναι ὅ,τι μία σπῖθα μπροστὰ στὸν ἥλιο. Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη. Ὀντολογικὴ διαφορά.

Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο ἔκλεισε, ἀποτραβίχτηκε αὐτὸ τὸ δῶρο, ἔκλεισε ἢ ἀντίληψή μου, ἦλθα σὲ αὐτὸ ποὺ λέμε «κανονικὰ», ἄς ποῦμε. Τί ἄφησε πίσω του αὐτό; Εὐγνωμοσύνη, βαθειὰ ἱκανοποίηση, γιαιρία, βεβαιότητα, γνώση, μιὰ μόνιμη ἀλλοίωση στὴν συνείδηση, μιὰ ἀφοβία γιὰ τὴν μοῖρα τοῦ κόσμου, ὅτι στὸ τέλος θὰ συντριβεῖ τὸ κακό, καὶ δὲν ἔχει κανεὶς νὰ φοβᾶται τίποτα. Ὅταν ὁ κόσμος βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, τί νὰ φοβηθοῦμε. Ἐγὼ φοβόμουν τότε. Φοβόμουν τὸν διάβολο, φοβόμουν ποῦ θὰ καταλήξει τελικά... Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατάλαβα ὅτι ὅλα βρίσκονται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ καλὸς καὶ ὅτι μᾶς ἀγαπάει πάρα πολὺ.....

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 52

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

11 ΙΟΥΝΙΟΥ 2017

Βιώματα κοντὰ στὸν Ἅγιο Γέροντα Παῖσιο

**Ἀθανασίου Ρακοβαλῆ
Καθηγητῆ Φυσικῆς ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη**

(Ἀπομαγνητοφωνημένα μέρη ἀπὸ ὁμιλία του στὴν Ἱ. Μητρόπολη Λεμεσοῦ, Κύπρου. Ἐνας ἐπιστήμων συναντᾷ τὸν Ἅγιο Παῖσιο, τὸν Ἁγιορείτη καὶ περιγράφει πῶς τὸν ἀλίευσε, παρ' ὅλη τὴν ἀπιστία του, καὶ τί ἔζησε κοντὰ του.)

1η σκηνή

.....**Τώρα** θὰ σᾶς πῶ κάτι πιὸ χοντρό. Θὰ σᾶς πῶ κάτι πιὸ σοβαρό. Θὰ σᾶς περιγράψω τὴν πρώτη γνωριμία μας, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδα τὸν Γέροντα. Εἶναι ἓνα περιστατικὸ τὸ ὁποῖο τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ, ὄχι τὴν ξεπερνᾷ, τὴν διαλύει. Εἶναι ἓνα πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ προσεγγίσει μόνο μὲ τὴν πίστη καὶ ἂν ἔχει κάποια ἐμπειρία ἀπὸ τὴν Χάρη. Μὲ προέτρεφε τότε ὁ παπαθανάσης, ὅπως τὸν λέγαμε τότε, ὁ Ἐπίσκοπος, (Λεμεσοῦ). Μοῦ λέει -Πάνε νὰ γνωρίσεις τὸν Γέροντα. Λέω -Τί νὰ πάω νὰ τὸν γνωρίσω; Μοῦ λέει -Πάνε βρὲ παιδί μου, λέει, εἶναι.. αὐτὸς δὲν εἶναι σὰν κι ἐμᾶς. Λέω -Τί εἶν' αὐτός; Μοῦ λέει -Αὐτὸς κάνει θαύματα. -Ἐ μωρὲ τώρα, λέω, κάνει θαύματα! Καλὰ δὲν τὰ λέμε ἐδῶ πέρα; -Βρὲ πάνε, μοῦ λέει! Δὲν

ἤθελα νὰ πάω. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν εἶχα ἐκτιμήσει καὶ τὸν εἶχα ἀγαπήσει, λέω, ἄντε νὰ τὸν ἀκούσω. Στὸ τέλος, εἶμαι ξεροκέφαλος, στὸ τέλος ἀκούω καμιά φορὰ. Ὅποτε πῆρα τὸν δρόμο, κατέβηκα πρὸς τὰ κάτω, ἔφτασα στὸ κελλάκι τοῦ Γέροντα.

Χτυπάω ἓνα σίδερο ἔξω ἀπ' τὴν αὐλόπορτα καὶ ἀκούω κάποιον μέσα ἀπὸ τὸ σπῖτι νὰ λέει -Ἐ παιδί μου, λέει, τί θέλεις; Λέω -Τὸν Παῖσιο θέλω. Μοῦ λέει -Γιατί τὸν θές; Ἐγὼ εἶχα κουραστεῖ ἀπ' τὸ δρόμο, εἶχα ἰδρώσει καὶ λίγο ἐκνευρίστηκα· λέω τώρα τζάμπα ἔκανα ὄλο αὐτὸν τὸ δρόμο; Καὶ λέω -Δὲν θὰ μοῦ ἀνοίξεις, δηλαδή, τώρα; Ἐτσι καὶ λίγο ἀπαιτητικὰ ἄς ποῦμε. Δὲν ἤξερα ποῦ βρισκόμουν. Ἐ, μοῦ λέει, ἄντε νὰ σ' ἀνοίξω. Μὲ βάζει τὸ κλειδί σ' ἓνα σύρμα ἀπὸ τὸ μπαλκονάκι μέχρι τὴν πόρτα, κρεμάει τὸ κλειδί,

καί μου λέει -Κλείδωσε ξανά πίσω σου καί φέρε τὸ κλειδί πάνω. Ἄνοιξα, μπῆκα ἐγώ, κλείδωσα πίσω καί ἄρχισα νὰ ἀνηφορίζω πρὸς τὸ σπίτι. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ κοντὰ στὸ σπίτι, ἦταν στὸ μπαλκονάκι ἐκεῖ, μου λέει Ἐδῶ μου ἔπεσε ἡ ζακέτα, δὲν μου τὴν δίνεις λίγο; Ἔ, νὰ τὴ δώσω. Πάω λοιπὸν, παίρνω τὴ ζακέτα καί τεντώνω ἔτσι τὸ χέρι μου, νὰ τὴ δώσω. Καί αὐτὸς ἀπὸ πάνω ἔσκυβε ἀπ' τὸ μπαλκονάκι. Κι εἶναι τώρα ἡ πρώτη φορά.., πὺ κοιταζόμεστε στὰ μάτια.

Πρώτη φορά. Καί ἀκόμα τὸ θυμάμαι αὐτὸ τὸ βλέμμα καί δὲν πιστεύω νὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου. Ἔ.., δὲν μπόρεσα νὰ τὸν κοιτάξω πολὺ.. μετὰ τὸ πὺ τὸν κοίταξα ἔτσι λίγο, τὰ ἔπεσε τὸ κεφάλι μου κάτω. Αὐτόματα δηλαδή, χωρὶς νὰ καταλάβω. Δὲν ἄντεχα νὰ τὸν βλέπω. Δὲν ἄντεχα νὰ τὸν βλέπω. Αὐτὸ πὺ εἶδα λίγο ἔτσι μέσα σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἦταν ἓνα πρᾶμα, ἄς ποῦμε, πάρα πολὺ θαυμαστό. Εἶχε μία ἱερότητα, εἶχε μία ἀρχοντιά, εἶχε μία.. ἦταν ἓνα θεϊκὸ πρᾶμα, ἓνα θεϊκὸ πρᾶμα. Μετὰ τὸ πὺ τὸν κοίταξα ἔτσι στὸ πρόσωπο, ἀλλοιώθηκα ὀλόκληρος. Πολὺ, ὄχι λίγο. Δηλαδή, ὅπως ἓνας πὺ ἔχει πιεῖ, ξέρω ἔγω, μονοκοπανιὰ ἄς ποῦμε, ἓνα μπουκάλι οὐίσκι, πῶς ἀλλοιώνεται ἡ ψυχὴ του. Καί ἐγὼ εἶχα ἀλλοιωθεῖ πάρα πολὺ, τόσο πολὺ. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν καλὴ μεριά. Ἐνιωθα μέσα μου, ἔτσι, μία χαρὰ καί μία εἰρήνη, ἀλλὰ καί μιὰ τεράστια ἔκπληξη. Εἶχα βγεῖ ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου. Ἄρχισα μηχανικά, γύρισα καί ἄρχισα νὰ περπατᾶω πρὸς τὰ

πίσω καί ρωτοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου καί τὸν ξαναρωτοῦσα καί ἔλεγα -Μά, τί ἔγινε τώρα, τί εἶδες τώρα ἐσύ; Εἶναι δυνατὸν νὰ συνέβηκε αὐτὸ τὸ πρᾶμα, εἶναι δυνατὸν ἓνας ἄνθρωπος νὰ λάμπει; Νὰ βγάζει φῶς; Εἶχα πάθει τὴν πλάκα μου, ἄς ποῦμε. Ρωτοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου, τὸν ἑαυτὸ μου ρωτοῦσα καί λέω -Τί ἔγινε τώρα, τὸ εἶδες αὐτὸ τὸ πρᾶμα; Δὲν ἔξερρα ἐγώ, σὰς λέω. Ἄλλὰ καί νὰ ἔξερρα δηλαδή, παθαίνεις τὴν πλάκα σου.

Περπατώντας ἔτσι καί σὲ μία κατάσταση ἀλλοιωμένη, ἔφτασα στὴν πίσω αὐλὴ τοῦ Γέροντα καί ἐκεῖ ἦταν ὁ Γέροντας καί μετὰ περιμένε, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν φορά ἦταν κανονικὸς, ἄς ποῦμε, ὅπως βλέπεις ἓνα κανονικὸ γλυκὸ γεροντάκι. Δὲν εἶχε τίποτα μ' αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο καί μ' αὐτὴν τὴν ἱεροπρέπεια πὺ εἶχα δεῖ, λίγα λεπτὰ πρὶν. Ἦταν ἓνας κανονικὸς παππούλης. Δὲν τόλμησα νὰ τοῦ πῶ κουβέντα. Κουβέντα δὲν τόλμησα νὰ πῶ. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς τὸ ἀπώθησα μέσα μου.

Βγήκα ἔξω στὴ Θεσσαλονίκη, ζοῦσα.., πέρασαν δύο μῆνες, δύο μετὰ τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ τολμήσω, γιὰ νὰ τολμήσω, νὰ ξαναθυμηθῶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς. Γιὰ νὰ τολμήσω νὰ ξαναθυμηθῶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς. Καί λέω -Κοίταξε νὰ δεῖς, αὐτὸ τὸ πρᾶμα ἔγινε! Δὲ σοῦ τὸ εἶπε ἄλλος, οὔτε τὸ διάβασες ἀπὸ βιβλία, αὐτὸ τὸ πρᾶμα ἔγινε. Πάνε πίσω, νὰ βγάλεις ἄκρη. Πάνε πίσω, νὰ δεῖς τί ἔγινε. Ἐγὼ ἔχω σπουδάσει φυσικὸς. Ἡ ἀντίληψή μου μέχρι τότε ἦταν ὑλιστικὴ. Ὅλη,

δηλαδή, ἡ κοσμοθεωρία μου, ἡ κοσμοαντίληψή μου εἶχε μία ὑλιστικὴ βάση. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς εἶναι σὰν νὰ σοῦ τρῶβει κανεὶς τὸ χαλί κάτω ἀπὸ τὰ πόδια. Βλέπεις ὅτι ὅλες οἱ γνώσεις, ὅλες οἱ ἀπόψεις σου, ὅλες οἱ ἰδεολογίες σου τί εἶναι τελικὰ; Ἐνα τίποτα. Ἀνατρέπονται ἄρδην. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος, κατὰ κάποιον τρόπο, χάνει τὴν γῆ πὺ πατάει. Χάνει τὴν ἰσορροπία του. Γι' αὐτὸ τὸ εἶχα ἀποθῆσει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ταυτόχρονα ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ξεχάσω, μετὰ τὴν ἔννοια ὅτι «ἔγινε, δὲν μου τὸ ἔκανε, δὲν εἶναι παραμῦθι, δὲν εἶναι φαντασία, δὲν μου τὸ φούσκωσε κάποιος, ἔγινε.» Ὅποτε πῆγα καί ξαναπῆγα στὸ Ἅγιο Ὅρος καί ἄλλα καί ἄλλα, δηλαδή μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ ἄγιος εἶχε βάλει ἓνα ἀγκίστρι μετὰ στὴν ψυχὴ μου καί μετὰ τραβοῦσε κοντὰ του. Γιατὶ τότε ἤμουν μπερδεμένος μετὰ ἄλλα πρᾶγματα, καί κινδύνευα, καί μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μου δινε τὴν αἴσθησι ὅτι δὲν εἶναι ἡ γνώμη μου καί γνώμη σου, κάτσε καλά, δηλαδή δὲν εἶμαστε ἴσα, τὸ ἴδιο πρᾶγμα καί ἄρχισα νὰ ἀκούω, γιατί μέχρι τότε ἦταν κλεισμένα τὰ αὐτιά μου ἀπὸ προκαταλήψεις, ἀπὸ θεωρίες, ἀπὸ φυσικὲς, ἀπὸ ἰδεολογίες, καί δὲν ἄκουγα.....

2η σκηνὴ

Θὰ σὰς πῶ ἀκόμα ἓνα περιστατικό, πὺ ἦτανε τὸ τελευταῖο δῶρο, πνευματικὸ δῶρο, πὺ μου ἔκανε ὁ Ἅγιος Παῖσιος, ἔ.., πρὶν κοιμηθεῖ, πρὶν κοιμηθεῖ. Ἔ, ἤμωνα ἐγὼ ἔτσι

ἀδύνατος πνευματικὰ καί τὸ μυαλό μου, ξέρω ἔγω, εἶχα περάσει πολλὰ πρᾶματα καί συνέχεια μετὰ στήριζε στὴν πίστη μ' αὐτὰ τὰ δῶρα πὺ σὲ κάνει, πὺ σὲ τρέφει πνευματικὰ, σὲ συντηρεῖ. Τὸν ἔβγαζα λοιπὸν μία φορά, θὰ σὰς τὸ διαβάσω ἀπὸ μέσα γιατί συγκινοῦμε καμιά φορά καί..

Μία φορά μετὰ ζήτησε ὁ Ἅγιος Παῖσιος νὰ τὸν μεταφέρω μετὰ τὸ αὐτοκίνητό μου ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ὅρος στὸ μοναστήρι τῆς Σουρωτῆς πὺ βρίσκεται ἔξω στὸ κόσμο. Πέταξα ἀπ' τὴν χαρὰ μου. Γιὰ τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες θὰ ἤμασταν οἱ δύο μας. Ἐτσι λοιπὸν ξεκίνησε τὸ ταξίδι μας. Ἐτσι λοιπὸν, ἐκεῖ πρὸς τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ, ἐνῶ ὁδηγοῦσα μάλιστα πάνω σὲ στροφές, τὸν ρώτησα τελείως αὐθόρμητα -Γέροντα, πές μου γιὰ τὸ Θεό, πῶς εἶν' ὁ Θεός. Δὲν μίλησε, παρὰ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καί προσευχήθηκε λίγο. Οὔτε ἓνα λεπτό. Τότε ξαφνικά, ἄνοιξε ἡ ψυχὴ μου, ἄνοιξε ὁ οὐρανὸς καί ἄρχισα νὰ νιώθω τὸν Θεὸ παντοῦ. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ἔξω στὸ βουνό, μακριὰ στοὺς ἀπόμακρους γαλαξίες, παντοῦ. Ἦταν παντοῦ καί γέμιζε τὰ πάντα, ἀλλὰ δὲν ἦταν τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Μία οὐσία πὺ διαπερνοῦσε ὅλες τίς ἄλλες, χωρὶς νὰ μπερδεύεται ἢ νὰ συγχέεται μετὰ αὐτές. Μία δύναμη πὺ στηρίζει τὰ πάντα στὴν ὑπαρξή, τὰ πάντα ὑπάρχουνε ἐξαιτίας τῆς δικιᾶς του δυνάμης, ἐξαιτίας τῆς δικιᾶς του θέλησης. Μία δύναμη πὺ εἶναι παντοῦ παροῦσα, ὅμως κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντιληφθεῖ. Ἐξω ἀπὸ κάθε ἀντίληψη. Δὲν μπορεῖ κά-